

Donem gràcies a l'Estat(ut) i III

L'article que publicaren a *El país* els que representen el passat, Felipe González, i el –teòric (per haver nascut en terra infidel)– futur, Carme Chacón, del PSOE és tan ampli i profund, quasi omniscient, que resulta quasi impossible d'abastar-lo per complet en la seva anàlisi completa. Tractar d'anivellar-se amb la seva inequívoca intel·ligència i amb la seva il·limitada clarividència no és més que una absurda temeritat, abocada per força al fracàs.

Amb major raó quan el que ho pretén no deixa d'ésser un modest i del tot prescindible autor d'articles d'opinió. Em caldrà conformar-me enllestint l'anàlisi amb aquest tercer lliurament. Renunciant, doncs, a provar d'interpretar per exemple aquella indesxifrable frase que afirma que “La concepció d'Espanya com a ‘Nació de nacions’ ens enforteix a tots”. Ens haurem de quedar amb les ganes de saber: qui la concep així? (el Tribunal Constitucional segur que no!) i, a qui enforteix, aquesta concepció irreal?

Tampoc podrem saber, per manca d'espai i de temps –i, per què no confessar-ho?, de capacitat– a quina pitonissa, o més aviat endevina, van acudir per afirmar tan categòricament que “als assistents” a la manifestació del 10 de juliol “els animava” una “pluralitat d'opcions”. I, el que és encara més miraculós, també als “no assistents”!

Si ja resulta prou arriscat aventurar els motius que han motivat als presents a assistir a una manifestació (tot i que en aquest cas els crits majoritaris reclamaven clarament independència), més inversemblant resulta encara atribuir un significat o unes determinades motivacions “als no assistents”!

No em restarà altre remei que limitar-me a donar humilment la raó als redactors de l'article, quan indiquen que “els efectes jurídics de la sentència sobre la realitat de l'Estatut són petits. No només per l'extensió del text afectat -un sol article i incisos de paràgrafs de 13 articles sobre 238-, sinó també perquè la pràctica totalitat segueix en vigor”.

Qui, amb dos dits de seny, gosaria negar que els efectes de la sentència del Tribunal Constitucional “són petits”? Quatre detallets insignificants i prou: els termes “Catalunya com a nació” i “la realitat nacional de Catalunya” no tenen “eficàcia jurídica”; els nostres drets històrics no son ni poden ésser “el fonament del nostre autogovern”; la llengua pròpia de Catalunya no és “jurídicament exigible”, el finançament ha d'harmonitzar-se amb el de les altres comunitats autònomes...

Els efectes difícilment podrien ésser més “petits... Al cos sencer de l'Estatut, els generosos magistrats del TC s'han limitat a arrancar-li alguns òrgans del tot prescindibles: el cor (el concepte de nació i el fonament dels drets històrics), l'ànima (la llengua pròpia) i els pulmons (la capacitat d'autofinançament)! A la resta de l'organisme la cirurgia ha estat purament ornamental.

En aquestes condicions, com se'ns podria acudir reclamar la independència! Al cap i a la fi, no és cert que, fins i tot amb el cap tallat, les oques caminen encara unes passes... abans de caure desplomades sense vida!

dimarts, 10 d'agost del mxx
© Cesc Serrahima 2010

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

